

onzekerheid die ons wordt opgedrongen. 's Nachts uit je bed springen om mensen te helpen bij een belangrijk moment in hun leven lijkt mij echter niet bedreigd. De toekomst van onze familiebedrijven is echter meer bedreigd door de grote investeringen en het zware effect op ons privéleven. Daardoor haken steeds meer 'kinderen van' af. Supermarkten hebben de kleine winkels verdrongen, huisartsen hebben zich verenigd in groepspraktijken. Apothekers zien af van de grote groepen en parafarma's. In de uitvaartsector lopen we achter. Daardoor kunnen we leren uit de lessen van andere sectoren. De verkoop van goederen is sowieso overal bedreigd. Het leveren van persoonlijke diensten daarentegen is de toekomst in alle sectoren.

Mieke Pauwels: De grootste uitdaging in de uitvaartsector voor mij is collegialiteit en eerlijkheid, zodat samenwerken mogelijk wordt. In sommige regio's lukt dit al wel, weekeinddiensten afspreken en dergelijke.

Bruno Quirijnen: Het irrelevant worden van ons beroep tegengaan.

Simon Serrus: We leven in een tijdperk waarbij digitalisering en automatisering niet meer weg te denken zijn. Ik ben van mening dat iedere ondernemer zelf beslist om al dan niet op deze trein te springen. Maar doordat steden en gemeentes sinds kort zijn beginnen werken met het DABS-systeem, heb ik een vermoeden dat een verplichte digitale aangifte van overlijden, een niet-*van-mijn-bed-show* geworden is. En dan zit er niets anders op, dan meegaan met deze evolutie.

Een tweede topic waar er althans in mijn streek - Zuid-West-Vlaanderen - wat problemen rond zijn, is dat sommige klanten hun facturen niet kunnen betalen en ook vaak geen beroep kunnen doen op de financiële hulp van een gemeente of OCMW. Het klinkt u waarschijnlijk wel, maar hopelijk niet, bekend in de oren, om volledig onbetaalde facturen na een tiental jaar in kosten te boeken. Dit omdat er geen familie is, of omdat er burgerlijke faillissementen worden uitgesproken. Er zijn tal van redenen om onze facturen niet te moeten betalen.

Thierry Smet: Ik ben van mening dat er moet worden gewaakt over onze sector nu de vrijmaking tot het beroep al een tijdje een feit is. Dat we verder positief moeten meedenken en meewerken met de verschillende partners. Dat de vorming van toekomstige uitvaartverzorgers, -medewerkers, ... volgens de noden van de huidige tijd verder moet worden uitgewerkt. Het is noodzakelijk goed opgeleide en bekwame mensen met verantwoordelijkheidsgevoel klaar te stomen voor de toekomst. In het verleden is vaak gebleken dat, wat de uitvaartwereld betreft, de wereld van de politiek en de beleidsmensen als een *ver-van-mijn-bed-show* wordt gezien. We moeten alert blijven toezien en onze sectorbelangen te allen tijde met hand en tand blijven verdedigen.

5. Hoe zou de Unie daarop kunnen inspelen?

Aaron Gorsen: Digitalisering en andere innovatieve initiatieven promoten onder haar leden.

Thomas Heiremans: Zeer goed blijven lobbyen, vinger aan de pols houden. Met een duidelijke en krachtige stem gemeenschappelijke standpunten verdedigen op de juiste plaatsen. Erkend worden als organisatie om onze stem duidelijker te doen gelden.

Cédéric Messiaen: Als Unie kunnen we de aandacht vestigen op wat wij nu al aanbieden van diensten. We hebben allemaal meer werk om teksten, muziek en beelden klaar te zetten. Hier mogen we niet op besparen. Veel ondernemers zijn geneigd dit snel-snel te doen omdat je er maar weinig voor kunt aanrekenen. We zouden het groot publiek kunnen informeren dat ook een begrafenisondernemer rust verdient. Het is al gewoon dat vrouwen bevallen met de gynaecoloog van wacht, en dat de huisarts er soms ook niet is. Veel begrafenisondernemers denken dat ze alles zelf moeten doen, maar het belangrijkste is dat de klant heel professioneel geholpen wordt. Wie dan juist helpt mag niet altijd het belangrijkste zijn.

Mieke Pauwels: De Unie kan akkoorden en voorstellen op tafel leggen, maar de wil van de ondernemers moet er ook zijn.

Bruno Quirijnen: Een krachtig bestuur met meerdere mensen die zich echt willen inzetten en tijd willen vrijmaken en een duidelijke visie uitschrijven en uitdragen

Simon Serrus: Wanneer er vanuit steden en gemeentes verplichtingen worden opgelegd, is het op z'n minst de bedoeling dat deze verplichtingen tot minder administratieve rompslomp en vlotter werken leiden. Vaak, is dit niet zo. Zo hoop ik dat de Unie haar kennis aanbiedt aan de instanties, zodat zij bij ons te rade kunnen gaan om eerst op ons niveau te finetunen. Hierbij verwijs ik graag naar het programma Osiris, of het er komt of niet, ik weet het niet. Maar de lancering hiervan werd alleszins niet op een correcte manier gebracht en ook de werking ervan is ondermaats. Er zit naar mijn gevoel wel veel toekomst in, maar wat meer betrokkenheid van de verschillende partijen die het programma gebruiken zou zeker op zijn plaats zijn. Het is zo dat firma's steeds moeten zoeken naar de best mogelijke oplossing wanneer een probleem zich voordoet. Maar het aanbieden van afbetalingsplannen, of het extreem inboeten op eigen verkoopprijzen, is naar mijns inziens ronduit absurd. Dit is een thema dat op het niveau van nationale politiek moet aangekaart worden. Een aantal voorstellen als oplossing kunnen evenwel vanuit de Unie vorm krijgen.

Thierry Smet: De Uitvaartunie heeft al altijd zijn mannetje gestaan. Ik merk dat de strijdlust van de Unie nog steeds niet is afgenomen, integendeel. Belangendossiers moeten ad rem worden aangepakt en van nabij worden opgevolgd op alle niveaus. Tot slot wil ik benadrukken dat ook de stem van alle leden op ieder moment van alle belang is! Hierbij een oproep, laat van je horen, lid zijn is meer dan alleen maar je jaarlijks lidgeld betalen, niet?

DRAGERS VERPLICHT IN TE SCHRIJVEN ALS GELEGENHEIDSWERKNEMERS?

In de Uitvaartvisie van maart 2019 werd aangegeven dat vanaf 1 april 2019 het nieuwe statuut van de 'gelegenhedswerknemers' in voege trad. Op de algemene vergadering van de Unie eind maart bleek omtrent de datum van inwerking-treding nochtans verwarring te bestaan, en ook volgens sommige sociale bureaus zou het nieuwe statuut pas in voege treden op 1 juli 2019.

Onze jurist Stijn Timmerman nam contact op met de dienst Toezicht van de Sociale Wetten van de FOD Werkgelegenheid, die inmiddels heeft bevestigd dat het nieuwe statuut terdege in voege is sinds 1 april 2019. Hier kan dus alvast geen twijfel meer over bestaan. Komt daarbij de vraag of de uitvaartondernemers vanaf nu verplicht zijn om hun dragers in te schrijven onder het statuut van gelegenhedswerknemer, met alle navenante verplichtingen die daarmee gepaard gaan (terug te vinden in de Uitvaartvisie van maart 2019)?

Ook hier werd navraag gedaan bij de dienst Toezicht van de Sociale Wetten, die erop wees dat deze vraag ook aan de sociale partners - vertegenwoordigd in het Paritair Comité - werd voorgelegd (de uitvaartondernemers worden hier zoals u weet vertegenwoordigd door FUNEBRA), waar is geantwoord dat de uitvaartondernemer-werkgever de keuze heeft tussen twee systemen:

1. Ofwel worden de dragers ingeschreven volgens het nieuwe systeem van de gelegenhedswerk. Dit systeem is in het bijzonder voorzien voor beperkte en onregelmatige prestaties, en is dus zeker geschikt voor de inschrijving van dragers. Een en ander moet – althans volgens de wetgever! – de administratieve formaliteiten voor de werkgevers en de controles voor de inspectiediensten ook vereenvoudigen.
2. Ofwel worden de dragers ingeschreven als deeltijdse arbeider. De wekelijkse arbeidsduur mag in dat geval lager liggen dan één derde van de wekelijkse arbeidsduur van de

voltijds tewerkgestelde werknemers die in de onderneming tot dezelfde categorie behoren. Bovendien mag de duur van elke werkperiode korter zijn dan drie uren, zonder minder dan één uur te mogen bedragen. Tot slot wordt de gemiddelde arbeidsduur voor de dragers die als deeltijdse arbeider worden ingeschreven, vastgesteld op jaarbasis, waarbij een arbeidsduur van 25 uur op jaarbasis moet gewaarborgd zijn.

En wat met de 'oproepcontracten'?

Oproepcontracten zijn eigenlijk niet specifiek gereguleerd en zijn te beschouwen als 'contracten van bepaalde duur' of 'voor een duidelijk omschreven werk'. Welnu, wanneer partijen verschillende opeenvolgende dergelijke arbeidsovereenkomsten afsluiten zonder dat er een onderbreking is, toe te schrijven aan de werknemer, worden zij wettelijk gezien verondersteld een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur te hebben aangegaan!

Een uitzondering hierop en met andere woorden het gerechtvaardigd afsluiten van opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor een bepaalde duur of voor een duidelijk omschreven werk, blijft mogelijk wanneer de werkgever het bewijs levert dat dit nodig is wegens de aard van het werk of wegens een andere wettige reden. Of het afsluiten van verschillende overeenkomsten van bepaalde duur met een drager te verantwoorden is wegens de aard van het werk (de frequentie en het tijdstip van de prestaties zijn immers afhankelijk van het aantal

overlijdens), is voor interpretatie vatbaar. De Sociale Inspectie lijkt alvast niet geneigd dit te aanvaarden en verwijst onder meer naar een antwoord van de Minister van Tewerkstelling in de Commissie Sociale Zaken die stelde dat "oproepcontracten voor enkele uren tewerkstelling onaanvaardbaar zijn". Het definitieve oordeel hieromtrent zal uiteindelijk aan de bevoegde arbeidsrechter toekomen. Wie op veilig wil spelen bij de inschrijving van de dragers, kiest hoe dan ook best voor een inschrijving als hetzij gelegenhedswerknemer, hetzij deeltijdse arbeider.

